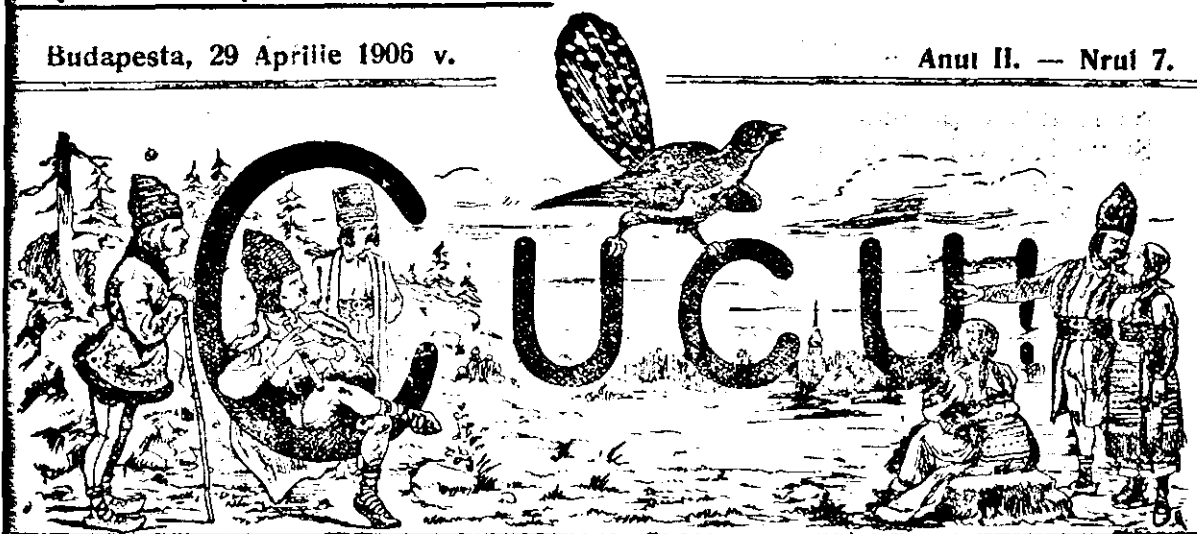

FOAIA ȚĂRĂNEASCĂ POPORALĂ

Prim-redactor:

Abonamentul

Apare în Duminica a 2-a și a 4-a din
fiecare lună.

NICU STEJĂREL.

pe 1 an — 2 cor. | pe 1/2 an — 1 cor
Un număr 4 fl.

Red. și administr.: Bpesta, VII., István ut 11

Moș Todor și Franț Cătaramă.

Despre cântecul jupânului Iohan Filip,
ablegatul Aradului-nou.

Moș Todor: Ascultă jupâne Franți,
cântecul șvabului vost:

„Cucule pasăre mândră,
Fă bine și ne mai cântă

Pe-un șfab din Aradul nou,
Filip — cu capu'n „depou.”
Cântă-ne cucuțule,
Dragule, mândruțule.
Cântă bine și ne spune
La Schela pe cine-om pune
Șvabilor de ablegat.
— „Un cătană obșitat”.
Minte are, tare bună.
Știe dormi și la lună.
De vorbit vorbește bine.
Dar nu-l înțelege nime.
Lizi lui, ce săi mai spună:
— „Haida Hanzî, în grădină,
De'mi ajută la sălătă,
Curățită și spălată;
Ajută-mi și la coșară,
Să-ți aduc ție comoară
Să plătești ca ablegat
Tot ce șvabii au mâncat.
La Pesta când se va duce,
Minune ne va aduce.
Că colegii ablegați
Îl vor face tot de haz
Îl învață „az” și „buche”,
Pân' a fi la cap cu muche.
Prevedinăr îl vor face
Ce-lui, mai tare îi place:
Să trăiască ca cătană,
Ferbe carne tot cu zamă,
Și-a căuta ori în cătrău

După lada cu băgău;
 La svăboici să le aducă,
 Să le treacă de năluca.
 Și va face ori ce price
 Să le treacă de mătrice.
 Filip strigă: „să trăiască
 Lizi mea cea boierească!
 Cu sălată să mai meargă
 La Arad, s'o-vânză 'ntreagă.
 Hop, hop, hop și tralala
 Trăiască frau Lizi-a mea!
 Că ea-i ablegătărită
 Umblă la Arad descultă.
 Filipul nostru ablegat
 Au fost tare ajutat
 De-un popă — Ion Sfat!
 Cucule, fă-i un cusur,
 La popa din Mănăstur.
 Cucule frunză de in
 Și la popa Seculin.
 Că el steag alb a purtat
 Și cu Filip a votat.
 Hop sa-sa-și eac-așa,
 Se le crepe dirima
 Când vor juca strălla-lă
 Cu svabele din Schela:
 Că ei la Arad au nou
 Or ales un cap de ou!
 Și cu toții să trăiască,
 Părun cap le putrăzască
 La mulți ani și fericiți
 Tot cu papricăș mângiți
 Iar când o să se mute,
 Să treacă la iad cu plute,
 Popa Moise să le cânte,
 Cum știe el să descante:
 N'ați tras nici când cătră sfinți,
 Toți ai — racului se fiți!

Papagal.

Măne!

— Azi să poțtești la noi la prânz.
 — Drept că avem prânz cam slăbuț,
 de post.
 — Atunci las că vii mâne — sau
 poimâne!

În școală.

Învățătorul: Pentru ce cerăm în
 fiecare zi „pânea cea de toate zilele?”

Școlarul: Pentru ca se avem în
 fiecare zi pâne moale și caldă.

Învățătorul: Căruntețele trebuiesc
 cinstite.

Aurel (copilul unui domn): mama
 nici când nu le cinstește.

Învățătorul: Cum așa?

Aurel: D'apoi așa, că în toată ziua
 când se scoală, mai întâi își fărbuiește
 părul, să fie negru.

Zapis țigănesc.

Doi Țigani, de cei cari umblă cu urșii
 pe sate, întâlninduse 'n drum s'au pus
 pe târg. Unul era singur, că-'i murise
 ursul, iar celalalt era cu urs cu tot și
 acum cel fără de urs a cumpărat ursul
 delă ortaou-seu. Trebuia însă să facă
 zapisul. Sau dus la notarăș și 'i-au spus
 păsul lor.

Notarășul s'a pus pe lucru. Cum însă
 el făcea zapisu prea lung, unul li spuse
 că: *Dapoi Măria Ta fucuți mănile și*
picioarele ala o fi prea lung și nu-i
dă noi,

Da celalalt de dincolo 'i zice: *Aj, —*
mo, că știe domnișoru!

la mine, fiind că azi e ziua mea onomastică, — și am voie se vă ospătez cu mâncări, beuturi și tăbac de cel bun plantat de mine. Știți doară voi, că mie nu-mi place tăbacul de trafică.

Era la 8 oare seara. În casa Stancu-lui să adunau mereu oaspeții și să așezau la masă. În bucătărie ferbeau la mâncări de post, în pivniță, niște copilași trăgeau la vin de cel vechiu.

Masa e așternută. Tocmai voesc să se apuce de mâncare, când se deschide ușa casei și, spre marea mirare a oaspeților, intră un sergent de la finanți. Stancu sare iute de la masă și îl invită să ocupe loc. Sergentul Bogdan — că așa îl cheamă — să așază la masă.

Cina trecu bine. Servitorii au adunat vasăle de pe masă, și puseră vin și tăbac.

Sergentul Bogdan a auzit de la cinava că Stancu are mult tăbac oprit și auzind că va face o petrecanie în seara de sft. Nicolae, a venit și el, măcar nu la chemat nime.

— Oaspeții se uitau unul la altul, că nu știau ce să va mai face și din aceea, că servitorii au adus pe masă și tăbac de care nu'i ertat a fuma.

Nicolae Stancu după ce a îmbiat cu tăbac pa toți oaspeții lui, de sătean, să duse și la dnul Bogdan de la îmbiat.

— Pofțiți dle, tăbac de al meu.

— Nu mă rog — eu nu fumez tăbac de acesta fiind-că e oprit — răspunse Bogdan.

— Nu face nimic, zise badea Stancu vedeți, că toți au luat, numai dumneata nu.

— Tăbacul acesta e oprit, dlor oaspeți, al fuma, dar mie, și mai tare mii e oprit, — răspunse Bogdan — și de aceea nu pot să ieu, ci să te pregătești că 'ți caut toată casa și de voi găsi atunci nu știu cum vei scăpa din belea. Mă recomand.

Noapte bună.

Și plecă.

Toți oaspeții rămaseră cu gurile căscate și nu vorbea nime nimic. Nu mai glumeau ci sau sculat toți de pe scaun și au plecat pe rând acasă.

După ce să duseră toți acasă, badea Stancu sa culcat și el. Dar nici nu dormi bine, când intră la el în casă un servitoriu și 'i zice că au venit finanți.

Badea Stancu când a auzit că au venit finanții, iute sa sculat și sa îmbrăcă.

— Mergeți și coboriți tot tăbacul din pod și'l aruncați în groapa cea din grădină, apoi aruncați pământ pe el.

După ce servitorii gătară, cu lucrul badea Stancu lea dat poruncă că să deschidă ușa și să sloboadă câinii de finanți în lăuntru.

Așa și făcură.

Badea Nicolae Stancu aștepta în tindă și când a văzut că intră în curte patru finanți, s'a spăriat.

— „Bună dimineață moș Stancu zău, un finanț.

— Noroc să dee Dzeu — răspunse badea Stancu dar ce pofțiți?

— Apoi nea trimis dl sergent Bogdan ca...

— Destul știu ce vreți, dar dacă trebuie tăbacul acela atunci căutați-l voi, că eu nu pot să stau atita vreme, mie somn.

— Tăbac? noi nu căutăm tăbac zise unul dintre finanți, noi am venit din porunca dlui Bogdan ca să te găsim de ziua onomastică: să te dzeu mulți ani sănătos moș Stancu!

*

Bogdan a fost român cinstit, și voia se facă rău altui român, pentru productul seu.

„Asta mai merge!

Ioane! încă un alvaluc!”

Cost

Da cel dintâi n'are habar ci încep de nou:

Auzi domnule, fă unu așa mic după socoteala noastră că'l plătim și pe ăla. Fă unu așa cum îți spun ieu:

Vătavu Danciu

A vândut pe ursu Granciu,

Vătavu Danciu

L'o cercat,

L'o primblat

Dela ușă pân' la pat;

Dela păr până la păr

Fără cûsur măcar.

L'o tocmit

L'o plătit;

Bani a dat

Ursu a luat.

— Și pune tu zău coconule

Picătură lângă picătură

Să nu să facă 'ncurcătură.

Nu cetit la voi asta „felhivás-apel-auf-ruf”? Asta balaure cu tri limbe?

Acolo pus noi toți numele, care este: „Freyler, Aroner, Abraham, Florisham, Fleissig, Șmutig, Fronhoffer, Lingaer, Stergaer, Lichtenstein, Beciznikstein, Schteinsnelder, Holzsnelder, Knobelfraser și mai un suta de koșer! Vivat!

Svatopluk: Așa vrem și noi: os din oasele noastre și sînge din sîngele nostru, Așa dară la olaltă votăm?

Itig: No-ia! — Și acolo musai duce phi toți valachele! lu dam vutki mai lesne, munaț phi toți la minil

Svatopluk: Grija meall!

Finanții.

Polițistul Svatoopluc și Itig Răiosenstein din Caransebeș.

Era în ziua de sft. Nicolae. Bătea vântul și nîngea cu fulgi mari, de nu vedeai să mergi pe drum. Tocmai esau oamenii din biserică. Badea Nicolae Stancu, chiema sătenii:

— „Dar de sigur să veniți de seară

Svatopluk: No, jupâne Itig, cu ine mergi la votom?

Itig: Numai cu Omele nost, cu Nayságos herr fon Burgya-Kosztá-Szilárd.

Scântei din înțelepciunea dascălului
Avesalon din Flămânzești.

Când nu mai poți
face „prostii” — te
bucuri de cele ce
ai făcut în trecut.

Nu e recunoscă-
tor acela, care zice
din buze, ci acela,
care arată în faptă.

Poporul iartă pe
cei ce îl asupresc,
dar nu iartă pe cei
ce îl înșală.

Trecutul este o
oglinză, în care fă-
loșii nu privesc bu-
curos.

Până și la cel
mai necredincios

om găsești un pic de credință.

Experiența e cea mai bună, dar nu și
cea mai eficientă învățătoare.

Doauă feluri de indivizi sunt fuduli
pe această lume: un slujbaş mic și un
prost mare.

Ingrijind de trup, nu uita că acela e
numai locuința sufletului.

Fugi cât poți de prietenia omului de-
ștept, dar fără caracter.

Făuritorii de minciuni, lipsiți de inimă
și cunoștință, strică cauza dreaptă a po-
porului.

Cea mai frumoasă biruință este a-ți
învinge inima.

Peptariul parfumat.

— Anecdotală din Bănat. —

Intr'un oraș din Bănat
Ascultați ce sa 'ntâmplat:

Copilul unui ovreu
Sau jidan — ce mai știu eu —
Se ducea cu nasu'n vânt
Ști, ca un domn de pământ.
Camerazii îl vedeau
Și în sine își ziceau:

— Oare Doamne cei cu Schmüle
De nu privește la nime?
Merge'n sus și vine'n jos
Și se ține — așa fălos.
Că noi stăm aci grămadă,
El trece fără să ne vadă.
Haidați după el pe cale,
Să'l luăm la trei parale.
Să'l netezim peste dos
Să vedem de ce-i fălos?

Cum ajung pe Schmüle iară,
Il luară și 'ntrebară:

— Spune Schmüle cei cu tine
De nu mai cunoști pe nime?
Ci te duci mândru, fălos
Fără să privești în jos?

— Ahi whail! Ascultați bine
Să vhe sphun chă cei chu mine,
Vhoi mă chredeți că's fhălos
Și eu cholea mhai zdremthos:
Thathi Leben lephedath
Un phanthalon mult phurthath.
Mhami din ce-a mai potut.
Mie phephhtar 'mi-a făcut.
Phe charc de chind eu phort
Nasu'nsus mereu închord:
Che nu'i vhone nici de chum
Să să dhedhea la „parfum!”

V. Fuste.

Chiuituri la joc.

Cât e lumea de-alungă
Nu-i oraș ca și Beliu,
Și sâtuț ca Vermişu.
Că la fete-i p' aici fața
Ca roua de dimineața.
Mândra-i frumoasă la gură
Ca și roua de pe mură,
Așa chitită-i la gene,
Ca roua pe sânziene.
Ochii sei schinteitori
Ca vinul de îmbătător.
Și n'o lași ne sărutată
Nici să ști că mori odată!

De când umblu pe uliță
N'am văzut așa guriță
Ca la mândra mea Floriță!
Maicăsa pre mult o ceartă
De mine să se despariă.

Ea vine la mine 'n brațe
Și ne iubim cu dulceață!
Mărioară te spun ochii
Că 'ți plac dascălii și popii.
Preuteasă nu te-i face,
Macar roata să te calce.
Te poți face-o purcăriță,
Că ești pre rea de guriță.

Mândruță din vecini
Te știe sâtuț ce cini,
Dimineața ce prânzești,
Peste zi cum mai tăiești,
Și noaptea cum te odihnești.

Cucuruz cu frunza 'n sus
Știi tu Firo ce ți-am spus
Să nu te mai rumenești
Că prea tare îmbătrânești;

Se nu mai puni românele
Că prea'n bătrânești sub ele.
Și fața de îmbătrânește,
Tot feciorul o urește!
Frunză verde verdișoară
La Nermiși între hotară
Este un nuc cu frunză rară.
La turpina nukului
Cântă puiul cucului
Iar mai jos pe crengurele
Cântă două turturele.
Alea nu sunt turturele
Ce 's două mândre dea mele
Care m'am iubit cu jele
Din tinerețele mele.

Frunză verde de macriși
Mândruța dela Nermiși
Are dinți mărunți și mici
Și-o sărută doi vonici.

Pavel Curt

De când poartă nemții sur- tuc (roc) crepat pe dinapoi?

Ci-că-odată din întâmplare
Un neamț mergea pe-o cărare
Tot grăbind în fuga mare.
Dar odată ce zărește?
Chiar cu dracu se întâlnește,
Care astfel îi grăiește,
În tocmai pe îndrăvește:

— «Tu duci pe mini în spate
Pună io gât de cântate.

Che io se chinta voiesc,
Dar pe jos mă ostenesc».

— «Haid, zice neamțul, în spate
Până ce gheți de cântate.

Dar apoi să știi prea bine,
Că mă duci și tu pe mine.

Pân'oi gâta de cântat.»

Târgu'n dată sa'ncheiat.

Dracu 'n spate se sui

Și'ncepu a povesti:

A cânta și a hui!

Până toate le sfârși.

Apoi neamțul să sui

La dracu pe după cap

Și începu a cânta:
Hoi-di-ri-di di-di da
Ho-do-ro-do hi-di-ri-di
Până dracu să osteni.
Tot așa și iar așa
Și sfârșit nu mai era.

După ce dracu l'a dus
Cale lungă spre apus,
Văzând că tot nu mai găta
Neamțul cânteca odată,
Să puse pe cugetat:
Cum să se vază scăpat?
Odată'l isbi la vatră
De'i crepă surtucu 'ndată.
Ș'apoi se puse la fugă
Ca neamțul să nu-l ajungă.
Și fugia dracul fugia,
Chiar cu vântul să'ntrucea.

Neamțul dacă s'au sculat
Văzându-și surtucu spart,
Într'un suflăt s'a tot dus
Și la ceilalți a spus:
Că la dracu'n spate-a fost,
Și pentru că l'a cântat
Dracul de vatră l'a dat,
De și rocul ia crepat.

Nemții 'ntru acea amintire,
«Și astăzi fac pomenire:
Toți poartă rocuri crepate
De frică că-i duce'n spate.

Iar Dracu'n birt când se bagă

Cearcă bine ca se vadă:

Care e crepat la roc

C'apoi fuge ca de foc.

Iar de-aude neamț cântând,

Fuge mâncând la pământ!

P. C.

Moșul și nepotul.

Nepotul: Să-mi spui dta, moșule, pentru ce a fost ales protopopul Demian la Brad — cu aclamațiune?

Moșul: Pentru-că acolo s'a început astă iarnă „Revoluția valachă” și străinii s'or temut să candideze.

Nepotul: Dar Culița Șerban de Voila?

Moșul: Pe acela l'a ales poporul de dragoste că a „venit acasă”.

Nep. Ce a câștigat Caransebeșul prin alegerea lui Burdea?

Moșul: O burghie (sfredel mititel) cu care să găurească dușmanii mereu zidul național — abia ridicat. Dar rupese-va burghia și zidul tot mai putar-nic va fi.

Redactor responsabil: FAGURE.

Nepotul: Și ce au perdut prin căderea lui Sirbu?

Moșul: Idealul lui Mihai Viteazul — și pe alegătorii nelnfrânți de odinioară a Marelui general-grănicer Doda, care doria să-și vadă granița stăcânită de adevărați grăniceri, nu de coade de topor.

Moșul: Măi, nepoate! Cunoști tu pe Dr. Dimitrie Lascu?

Nepotul: Am auzit, adecă am cettit, că scrise-se odată că: „S'a trezit Bihorul!”

Moșul: Și văzuși, cum îl dete Bihorul de minciună? Nu s'a trezit, și cine știe până când mai doarme, că „domnii” pe acolo nu știu ce-i „congregația”, ce însemnează a vorbi la varmeghie românește, a ținea adunări poporale... Ci șed acasă pe labe și cetesc uișaguri ungurești cu popi și cu preutese cu tot. (La cei cu cinste — cinste!)

Poșta „CUCULUI”.

Costi. Am primit. Mulțumim. Pe rând ne folosim de ele.

Fuste. Publicăm cu plăcere. Așteptăm toastele. Servus!

Papagal. Precum vezi te-am pus după masă — în frunte! Mulțumim de altele. Ne încârnim cu multă plececiune.

Tipografia „Poporul” București, 1918. István ut 11